

søge, har Ord for at være en af Københavns værste Skørtejægere?”

„Jeg tror, jeg har hørt det,” sagde Jytte henne fra Vinduet. „Men hvorfor fortæller du mig forresten det? At jeg tager hen til en Maler sammen med min Fætter for at se paa et Portræt — hvad har det med Mandens Fruentimmerhistorier at gøre?”

„Aa jo — lidt dog maaske! Men har du da ganske glemt, hvad du selv engang kaldte for hans Bølleoverfald paa aaben Gade?”

„Det har vi jo talt om før, Mor!” svarede Jytte utaalmodigt. „Jeg har sagt dig, at jeg vistnok misforstod Meningen. Det skulde ikke tages saa alvorligt. Naar jeg gaar derhen, er det for at gøre John en Tjeneste. Hvad Per og Povl behager at tænke om det, bryder jeg mig virkelig ikke det bitterste om.”

„Hvorfor tager du saadan paa Vej? . . . Du bryder dig ikke om, hvad Folk vil sige. Men maaske vil du dog tage lidt Hensyn til, hvad din Mor mener. Og jeg ber dig om, at du vil blive hjemme fra det Besøg. Du kom sent hjem iafte og har været i Butikker hele Formiddagen. Nu trænger du sikkert til at være lidt i Ro.”

„Hvor du er underlig, Mor! Tidligere lod du mig høre, at jeg var sær, naar jeg foretrak mit Klaver for mine Veninder. Og nu bebrejder du mig, at jeg er bleven fornøjelsessyg og altid er paa Farten. I Sommer paa Skagen var du ogsaa misfornøjet med mig. Du er virkelig ikke let at gøre tilpas.”

„Det er noget Snak, Jytte! Det er ikke det, jeg bebrejder dig, at du søger Selskab. Men disse kaade Skuespillere og Kunstnere, som du blandede dig med paa Skagen, eller de Folk, som John nu fører dig sammen med — vil du sige mig, finder du virkelig, at det er passende Selskab for dig?”

Jytte trak paa Skuldren.

„Det er Folk, der ikke tager Livet højtideligere, end det fortjener. Derfor synes jeg om dem.”

Der blev igen Stilhed.

Fru Bertha vilde have svaret, men opgav det. Hver Gang hun i den senere Tid forsøgte at tale alvorligt med Jytte, var